

По някога кацвах по високите мачти на морските параходи и пжтувах, като си почиваха и сладко чиркаха. Разбира се, те нямаха пжтни билети.

И ето ги на юг. Нови песни, нови радости! Слжнце пече, вред е зелено, весело, няма студ. И заживяват си те пак весели, пак щастливи. Само понякога си спомняха за гняздото, което бяха оставили и за родните полета и места, които никога не можеха да забравят.

Но те усещат, те знаят, че там, при родното гняздо, слжнчо се е вече спрел по-дълго и събудил цялата природа. Пролет е там, пролет — мила и хубава. Трябва да се върнат от зимовка! И ето ги пак на купища, пак съвещания, решения и тржгват. Същия пжт, същите мъчнотии. Морни, но весели пристигат в своята родина и зачиркват около старото гняздо.

Двете малки птичета поздравляват гората, която е още безлистна. Тжрсят и намират гняздото си. Женската бжрзо прехвърква и кацва там.

„По-скоро, по-скоро!“ — вика тя на другаря си: — Слава Богу, гняздото е доста запазено. Само ще трябва да го поправим и постелим“.

И двете птичета заобикаляха край старото си гняздо и сладко, сладко зачиркаха. И ето заредиха се гостенки, занадничаха в гняздото, обикаляха и, като им чиркаха нещо одобрително за запазеното гняздо, пак отлитяха! Кацнали на дивата лоза, двете птички пеяха; пеяха, като че ли отправяха милитва към Бога, че им запазил гняздото. Цел ден те почиваха и обикаляха.

На другия ден започна работа. Стягаше се гняздото. Сламчици, клечици носяха с малките си човки и майсторски поправяха. И пак кацах на лозата и пак песни. Най-последно свърши се тая работа. Женската снесе четири малки яйца и легна да ги топли. А верния другар летеше и носеше с човката си храна за милата си другарка. И как добре се разбираха, как другарски си помагаша.